

Újpest-Belsőváros

2004. 04. 04.

Virágvasárnap

Szabó László

legátus

(II. éves teológus)

AZ ÚJJÁÉPÍTÉS KEZDETE

Lectio: Neh 3,1-30

Alapige (textus): Zsolt 147,2-3.12

Felépíti Jeruzsálemet az ÚR, összegyűjti a szétszóródott Izráelt. Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.

Jeruzsálem, dicsőítsd az URat, Sion, dicsérd Istenedet!

Imádkozzunk!

Urunk! Szeretnénk Téged magasztalni a Te nagyságodért; azért az erőért, amellyel Te megteremtetted ezt a földet. Szeretnénk dicsőíteni azért, mert Te Szentlelked által élő hitet adsz nekünk. Urunk! Köszönjük, hogy ezáltal is közelebb kerülhetünk Hozzád. Hálát adunk Neked azért, mert Te elküldted egyetlen Fiadat, Jézust, akiben Te teljesen tökéletesen kijelentetted magadat. Szeretnénk ezért kérni Tégedet, hogy Őáltala hadd kerüljünk Hozzád még közelebb. Urunk! Szeretnénk a mai napon megérteni a Te Igédet, és ezért kérünk, hogy vegyél el tőlünk minden olyan indulatot, minden olyan nem idevaló gondolatot, ami ezt zavarná. És Urunk, látod azt is, hogy gyakran mi, keresztyén emberek a mi bűneinknek a szégyenével állunk elő. Félnék, hogy ez is elválaszt Tőled. Urunk! Kérünk Téged: biztass minket, Te már elvetted a bűneinket. Urunk! Kérünk Téged, hogy légy jelen köztünk, és mutasd meg Magad a Te Igédben. Kérünk, hogy adj nekünk halló füleket, és értő szíveket! Kérünk, hogy hallgass meg minket Szent Fiadért!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:

Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól. (1Jn. 1,9)

Igehirdetés

Ha most valaki közülünk elmenne Rómába, és körülnézne ott, az ókori műemlékek között, akkor bizonyára láthatna olyan diadalkapukat, amelyeken sok felírás van. Ezek a felírások pedig egy-egy hadvezérnek a tetteit mondják el, és dicsőítik azt az embert azért, amit ő véghezvitt. Hogyha mi ezt keresztyén szemmel nézzük, akkor azt mondhatjuk rá, hogy egy csodálatos műalkotás, de azért a hitünkkel látva mégis van egy ellenérzés bennünk, hogy ez az épület mégsem Istent dicsőíti, hanem az embert. Mintha Isten háttérbe szorulna.

Hogyha elolvassuk a Nehémiás könyvének ezt az előbb felolvasott részét, akkor mint hogyha ugyanilyen érzésünk lehetne. Elsőre úgy látszik, mint hogyha ez az Ige az embereknek akarna egy műemléket emelni. Mint hogyha az emberek hősiességét akarná megörökíteni. Talán nem is értjük, hogy mit keresnek ilyen részek a Bibliában, hiszen a Bibliától semmi sem áll olyan távol, mint az embert dicsőíteni.

Ebből láthatjuk is, hogy ha csak ennyiről szólna az, ami ide van írva, akkor nem lenne semmi értelme. Ha csak egy 2500 évvel ezelőtti építést látnánk ebben, hogy a zsidók felépítették Jeruzsálemet, akkor semmi üzenete nem lenne számunkra. Ellenben meg kell látni azt az Istent, Aki ott volt, és a gondviselő kezével felépítette a romos várost. Ő az, aki nem csak egy romos városban van ott, hogy azt felépítse, hanem ott van a romos életekben is, hogy azokat is felépítse. Éppen ezért ennek a listának, amit itt olvastunk, az a célja, hogy ezt a gondoskodó Istent dicsőítse.

Ezért megkérdezhetjük, hogy miben látjuk mindezt ebben az Igében? Mi derül ki számunkra ebből a listából?

1 Először is azt látjuk, hogy azok az emberek, akik Jeruzsálemet építették, **egymás mellett dolgoztak.** Szinte minden versszakban előjön ez a két szó, hogy vagy „mellette”, vagy „utána”. Nincs közöttük uralkodás. Egyik ember sem nyomja el a másikat, hanem örömmel dolgoznak egymás mellett. És itt érdemes egy pillanatra megállnunk, és ezen elgondolkoznunk, mert azok az emberek, akik akkor Jeruzsálemet építették, a várost, és mi, az Újszövetség népe, akik Isten országát építjük, lényegében ugyanazok vagyunk: Isten építők munkásai.

Ezért érdemes megvizsgáljunk ezt a részt, hogy mit jelent az, amikor Isten építők munkásai egymás mellett dolgoznak?

Hogyha figyelmesen olvassuk, akkor azt látjuk, hogy az Ige felsorol sokfajta mesterséget. Sokfajta mesterségű ember dolgozott egymás mellett. Ez nem véletlenül alakult így, és nem véletlenül azt írja le az Ige, hogy „Jeruzsálem népe dolgozott”. Megtehetné volna, hiszen ez igaz: Jeruzsálem népe dolgozott. De hogyha

csak ennyi lenne leírva, akkor mindenki gondolhatná józan ésszel, hogy hát itt nyilvánvalóan a kőművesekre kell gondolni, mert hát ki más építené a falakat. Ha ma azt mondjuk, hogy épül egy autópálya, akkor nyilvánvalóan mindenki tudja, hogy ott a kubikusok dolgoznak, meg azok, akik a betont öntik. Senki nem gondol arra, hogy az egész ország elment oda dolgozni.

Éppen azért van jelentősége, hogy ebben az Igében úgy írja le a munkásokat Isten Igéje, mint akik ott voltak az ő hivatásuk szerint. És ez biztosítja azt, hogy mindenki dolgozott.

Pontosan felsorolja, hogy kik azok, akik dolgoztak. Ez egy nagyon tanulságos felsorolás számunkra. Tehát nem csak parasztok, nem csak kőművesek, hanem megemlíti pl. az Ige az ötvösöket és a kenőcskészítőket is. A kenőcskészítők lényegében ma a patikusok. Ez egy nagyon finom munkát igénylő munka. Tehát arra van szükség, hogy ezek az emberek a finom ujjukkal dolgozzanak. Nem engedhetik meg maguknak, hogy egy-egy falépítéssel megkérgesedjen a kezük. És azt látjuk, hogy ők mégis lementek dolgozni.

Ha mai példát akarnék hozni, ez olyan, mint hogyha egy idegsebésznek azt mondanám, hogy menjen, és ássa fel a fél kertet. Tehát gondoljuk csak el, hogy az a finom kéz, ami különböző szívsebészetnél, vagy agysebészeti beavatkozásoknál a finom vágásokat ejti, az elmegy, és ilyen kemény munkát vállal. Ezek az ötvösök és kenőcskészítők ezt a munkát vállalták el!

Azonkívül nem csak ők dolgoztak itt, hanem azt is olvassuk, hogy előjöttek a papok és a lévíták is nagyon sokan, és ők is dolgoztak. Előjöttek abból a csendes életükből, amit addig folytattak, s ők is beálltak a munkába. Azt is olvastuk, hogy gazdag kereskedők jöttek el dolgozni, akiknek talán ez a munka lenézendő lehetne, hiszen ők sokkal fölötte állnak rangban mindenféle más embernek, legalább is anyagi helyzetüket tekintve. Ők sem szégyellték, hogy másokkal együtt keményen dolgozzanak. S örömmel voltak együtt!

Ha valaki látott már egy ilyen közösséget, ahol mindenféle ember összejön, akkor annyit megállapíthatunk, hogy ez egy kellemes közösség. Amikor összejönnek olyan emberek, akik talán soha nem beszélgetnének egymással, és soha nem dolgoznának együtt. Most mégis közösséget vállalnak egymással.

Az a baj, hogy ilyenkor meg kell kérdenünk, hogy mi alakítja ezeket a közösségeket? Önmaguktól soha nem jön létre ilyen csoport. És hogyha történelmi példákat nézünk, akkor azt látjuk, hogy mindig valamilyen tragédia kell hozzá. Mindig olyan tragédia, ami összekényszeríti az embereket, hogy együtt tudjanak dolgozni.

Tavaly, tavalyelőtt is elég sok árvívről hallhattunk, dunai árvívről. Hallottam egy embertől, aki Százhalombattán dolgozott ezen az árvízen, és próbálta megakadályozni a víz betörését, hogy neki milyen jól esett, amikor együtt mentek el és rakták a homokzsákokat, és olyan emberekkel találkozott, akiket azelőtt már látott az utcán, de még soha nem tudta megszólítani, mert idegenek voltak egymás számára. S amikor összejött sokféle ember, akkor együtt főzték az ebédet egymás számára, s valóban nagyon jó közösség alakult ki. S bajban mindig ilyen sorsközösségek alakulnak ki, s áldások vannak benne.

De menjünk tovább, mert meg fogjuk látni, hogy ez több mint egy sorsközösség!

Ha továbbolvassuk, akkor nem csak azt látjuk, hogy minden hivatású ember ott volt, hanem még azt is olvassuk, hogy más városokból jöttek el segíteni a jeruzsálemieknek. Jöttek Jerikóból, Tekóából, Gibeónból, Micpából. S ezek az emberek mind kényszerítés nélkül jöttek! Nem azért, mert lett volna egy hatalom, aki azt mondta volna, hogy „Nektek most kötelező eljőnnötök, és segíteni”, hanem pl. azt olvassuk a 38. versben, hogy „*a nép nagy kedvvel dolgozott.*” Nem azért, mert kényszerítették. Itt kell látnunk, hogy ez nem egy sorsközösség.

Az előbb láttuk, hogy egy katasztrófa után milyen jó kis közösségek jönnek létre. De itt sokkal többről van szó, mert ez a közösség megmaradt az építés után is. Igazából ez egy olyan kötelék, amit Isten kötött össze. Ez egy hit-közösség.

Ebben láthatjuk meg a lista mögött azt, hogy nem az emberek dicsőségéről szól, hanem arról az Istenről, annak az Istennek a dicsőségéről, aki ezt a szeretetkapcsolatot létre tudta hozni az emberek között. Ma is, amikor létrejönnek ilyen szoros kapcsolatok, látnunk kell, hogy ez Istennek a műve, és az Ő dicsőségére van.

2 Azonosítottuk magunkat Isten építőmunkásaival. Meg kell látnunk azt – második részként –, hogy Isten nem csak akkor épített, és nem csak egy várfalat akart felépíteni, hanem **az Úr ma is építi az országát**, a Ő királyságát. És Istennek ma is megvannak az Ő építőmunkásai.

Ha elolvassuk az evangéliumot, akkor Jézus nekünk pontosan elmondja, hogy mi az Ő munkálkodásának a célja ezen a földön. Ezt úgy fogalmazza meg, hogy Ő azt akarja, hogy megbékéljünk Istennel és megbékéljünk egymással. Ez Isten munkájának mai célja. Ennek az eszköze pedig az evangélium hirdetése.

Egy picit próbáljuk magunkra alkalmazni ezt az Igét! Mi vagyunk Isten építőmunkásai, és ma nekünk kell építeni Isten országát. Amikor azt olvassuk az Igében, hogy Isten építőmunkásai egymás mellett dolgoztak, akkor ez felénk egy kérdést tesz fel, amit érdemes megfontolnunk, hogy vajon mi tudunk-e ilyen békeességben egymás mellett építeni? És itt akár gondoljunk a saját gyülekezetünkre, vagy más gyülekezetre. Tudnak-e lelkipásztorok, presbiterek együtt munkálkodni? Vagy tudnak-e hitoktatók, diakónusok békeességben egymással lenni? Vagy akár mindenki! Nincs-e pletykálkodás, ami megrontja, és folyamatosan rombolni akarja Isten királyságát. Erre nem mondja az Ige, hogy egymás mellett dolgoztak. S ezt a kérdést, ezt nekünk érdemes megfontolnunk magunkban. Nem csak itt, a gyülekezetben, hanem a saját családjainkban meg kell nézni, hogy szülők, gyerekek tudnak-e együtt dolgozni, egymáshoz szeretettel szólni. Tudnak-e egymás mellett lenni valójában?

Itt olvastuk az Igében, hogy ezek különböző emberek voltak, különböző helyzetű emberek. És hogyha belegondolunk, akkor olyan dolgok, amik elválaszthatták volna őket egymástól. És ma is vannak olyan dolgok, amik elválaszthatnak minket egymástól, amik megakadályozzák, hogy mi valóban egymás mellett tudjunk lenni.

Ha gondolunk például a tanultságunkra, az anyagi helyzetünkre, különféle tehetségeinkre, vagy gondolunk azokra az eltérő természetünkre. Minden embernek más természete van. Van, aki nyugodtabb, van, aki indulatosabb. Ezek olyan különbségek közöttünk, amelyek elválaszthatnak minket. És ilyenkor fordul elő, hogy Isten építómunkásai nem egymás mellett dolgoznak: mindenki építgeti talán a saját falát, de nincs egymás mellett senki.

Azt kell látnunk, hogy az Újszövetség üzenete felénk az erre az Igére nézve az, hogy Jézus pontosan azért jött, hogy ezeket az elválsztó falakat lebontsa, hogy mi meg tudjunk békülni Istennel és egymással! Éppen ezért csak egy ilyen hitközösségben lehet igazán egymás mellett munkálkodni, csak egy keresztyén közösségben.

Ha azt szeretnénk, hogy a mi életünk is megbékéljen másokkal, akkor tudnunk kell, hogy ennek előfeltétele az, hogy mi az Istennel béküljünk meg. Nem tudunk addig szomszédunkkal, családtagjainkkal megbékülni, amíg Istennel nem békéltünk meg. Mert közöttünk is van egy ilyen elválasztó-kapocs, ami nem engedi talán, hogy Isten közelébe kerülhessünk. Ez az elválasztó-kapocs a bűn.

Az evangélium felénk az, hogy Jézus azért jött, hogy ezeket lebontsa. Ha megnézzük az Ő testetöltését, már ezzel is azt jelezte Jézus, hogy Ő velünk akar lenni, mellettünk akar lenni.

Az Ő virágvasárnapi bevonulása is ezt mondta: „Nézzétek meg, én magamra vettem a ti bűneiteket, én ennyire közel vagyok hozzátok, és ennyire szeretlek titeket.” És hogyha valaki megérti azt, hogy Jézus valóban meghalt érte, az ő bűneiért, akkor az megérti, hogy minden elválasztó-kapocs leomlott köztünk és Isten között. És így omolhat le ember és ember között is minden ilyen kapocs. S ennek a célja az, hogy együtt tudjunk bizonyosságot tenni Krisztus királyságáról. Ez a legnagyobb bizonyágtétel a világ felé, hogy a keresztyének egységben vannak, és szeretik egymást.

János evangéliumában azt olvassuk, hogy Jézus azt mondta a tanítványoknak, mielőtt elment volna a Golgotára:

„*Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást...*” (Jn 13,34a.), és úgy folytatja az Ige, hogy „*Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok...*” (35a. vers) Tehát lényegében nekünk ez a legnagyobb fegyverünk, legnagyobb bizonyágtételünk arra, hogy a világ megismerje Isten munkáit. És hogyha Isten ennyire szeret minket, hogy kétkezi munkásaivá fogadott, akkor pedig mi legyünk jó munkások!

Bátorítással fejezném be. Hogyha azokat az embereket, akik csupán egy várost építettek, fizikai munkát végeztek, és akkora tisztesség érte őket, hogy bekerültek a Bibliába, és a neveik fennmaradtak, akkor legyünk biztosak afelől, hogy mi, akik Isten országát építjük, a mi neveink még inkább fel vannak írva az Élet Könyvében, és onnan senki nem törölheti ki ezt.

Ebben adjon nekünk Isten erőt és bátorítást!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Szeretnénk Neked hálát adni azért, mert ahol Te megjelenysz egy-egy ember életében, és egy-egy gyülekezetnek az életében, ott valóban a béke érkezik el. Urunk! Köszönjük, hogy Te a békességnek Fejedelme vagy, és ezért hatalmad van mindenféle ellenségeskedésen. Urunk! Szeretnénk áldani Téged a Te Ígéreteidért, amelyben azt mondod, hogy „Aki keres Téged, az megtalál, és aki megosztja Veled az ő elrontott életét, és elmondja ennek a titkát imádságban, azzal Te megosztod a Te saját életedet.” Urunk! Köszönjük, hogy Neked ilyen drága ígéreteid vannak felénk. Szeretnénk kérni Téged, hogy adj embereknek hitre ébredést. Szeretnénk, ha vigasztalnál embereket, hogyha ott lennél betegágyak mellett. Urunk! Szeretnénk kérni azért, hogy ha valakinek szomorúság vagy gyász van a szívében, azokat vigasztald! Urunk! Szeretnénk kérni Téged a családokért, amelyek országunkban vannak, hogy ápdold őket. Kérünk téged, hogy ápdold, hogy egymás mellett tudjunk dolgozni. Urunk! Szeretnénk kérni Téged ezért a gyülekezetért, hogy itt is legyen egyre nagyobb az egyetértés, és egyre jobban meg tudjunk Téged ismerni közösen, egy szívvel. Urunk! Szeretnénk még Téged kérni az ifjúságért. Urunk! Látjuk, hogy mennyi csábítás van most és volt ez ezelőtt is, de ma talán egyre több. Urunk! Szeretnénk Téged kérni, hogy azt tartsuk a legdrágább kincsnek, amit Te adsz nekünk, a Te békességedet. Urunk! Látjuk, hogy a világ ezt teljesen máshogy adja. Urunk! Tudjunk, hogy egyedül Nálad van igazi béke és szeretet. Urunk! Kérünk országunk vezetőiért. Kérünk, hogy adj nekik olyan felelősséget, hogy ezt az országot békességben tudják irányítani. Szeretnénk Téged dicsőíteni, hogy Nálad van az a hatalom, amellyel ezt megteheted. Urunk! Köszönjük, hogy jöhetünk Hozzád, köszönjük azt, hogy Te élesztgeted a mi örömeinket. Köszönjük, hogy teljes boldogságra talál Nálad a mi szívünk. Szeretnénk dicsőíteni Téged azért a türelemért, amellyel vársz minket, azért a szeretetért, amellyel fogadsz minket, mint gyermekeidet, és azért az erőért, amelyet adsz nekünk és amellyel elküldesz minket szolgálni. Urunk! Kérünk, hogy legyen a Te neved egyre nagyobb nálunk. Kérünk, hogy növekedj a mi életünkben! Legyen Tiéd a dicsőség mindenkor!

Ámen.